

Arrest

nr. 66 748 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, wordt in België aangetroffen en op 1 december 2006 wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 december 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 oktober 2007 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 november 2008 blijkt uit een vergelijking van de vingerafdrukken dat verzoeker eveneens gekend is onder de naam M.B.M., van Iraakse nationaliteit. Verzoeker blijkt tevens nog andere aliases te gebruiken.

Op 9 december 2008 doet verzoekers partner S.B., van Belgische nationaliteit, in Oostende aangifte van hun voorgenomen huwelijk.

Er wordt een onderzoek gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 18 februari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 26 maart 2009 geeft de procureur des konings een gunstig advies inzake het voorgenomen huwelijk.

Op 16 april 2009 meldt S.B. aan de politie dat zij niet meer in het huwelijk wenst te treden met verzoeker.

Op 28 april 2009 deelt de procureur des konings mee dat hij terugkomt op zijn gunstig advies.

Op 30 juni 2009 annuleert S.B. de huwelijksaangifte bij de stad Oostende.

Op 1 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 22 juli 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht, evenals een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 juli 2010 wordt opnieuw aangifte gedaan van een voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en S.B.

Op 5 augustus 2010 annuleert S.B. de huwelijksaangifte bij de stad Oostende.

Op 2 september 2010 leggen verzoeker en S.B. te Oostende een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 7 september 2010 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 22 februari 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 mei 2011 stelt S.B. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand een einde aan het wettelijk samenwonen met verzoeker.

Op 18 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B. T., M., geboren te E., op (...) en van Tunesische nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 16.05.2011 eenzijdig werd stopgezet te Oostende.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.

(...)."

Op 19 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 26 juli 2011 wordt verzoeker vrijgelaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: schending van artikel 40quater Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3.2, b) gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE van de Europese Raad van 29 april 2004 juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, de schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids -en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

2.1. Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat het verblijfsrecht wordt ingetrokken zonder dat vastgesteld werd dat de gezinscel tussen verzoeker en zijn partner werd beëindigd.

Verzoeker bewam een verblijfskaart in toepassing van artikel 40bis §2, 2° Vw. dat een verblijfsrecht toekent aan:

"de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon".

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische overwegingen moeten vermeld worden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Er wordt aangenomen dat wanneer de administratieve beslissing een bepaald artikel aanhaalt zij hiermee tegelijk bevestigt dat de toepassingsvoorwaarden vervuld zijn. De beslissing kan nooit wettig geschraagd worden door verwijzing naar een bepaling die niet kan toegepast worden.

2.2. Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de elementen aangehaald in de aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw.

Verzoeker bewam een verblijfskaart in toepassing van artikel 40bis §2, 2° Vw. dat een verblijfsrecht toekent aan:

"de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon".

Bij beslissing van 28 mei 2011 werd het verblijfsrecht beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten zeggende dat er geen sprake meer is van een relatie of gezinscel met de heer G. K.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische overwegingen moeten vermeld worden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Er wordt aangenomen dat wanneer de administratieve beslissing een bepaald artikel aanhaalt, zij hiermee tegelijk bevestigt dat de toepassingsvoorwaarden vervuld zijn. De beslissing kan nooit wettig geschraagd worden door verwijzing naar een bepaling die niet kan toegepast worden.

De beslissing van 18 mei 2011 stelt:

(...)

Artikel 42quater §1, 4° Vw. bepaalt:

(...)

Het woordje "kan" wijst erop dat het geen gebonden bevoegdheid betreft, doch een discretionaire bevoegdheid van de staatsecretaris, die geval per geval kan beoordelen.

Er wordt aldus verwacht dat het bestuur een redelijke afweging maakt, en dat blijkt uit de motivering dat de aangevoerde argumenten, gekend door de administratie, in rekening werden gebracht.

Daarbij dient erop gewezen te worden dat het louter verblijf op twee afzonderlijke adressen niet inhoudt dat de gezinscel is verbroken.

Verzoeker en zijn partner hebben reeds jaren een relatie. De relatie verloopt niet altijd probleemloos. Mevrouw S. B. is invalide en zeer afhankelijk. Zij kan zeer explosief en furieus reageren, waarbij zij verzoeker dan buiten zet. Mevrouw B. belt dan naar de politiediensten beweert dat verzoeker gewelddadig is, zodat hij de woning verlaat. Er ontstaat daardoor een korte periode van afzonderlijk verblijf, waarna het samenwonen opnieuw wordt hervat.

Een periode van afzonderlijk verblijf houdt op zich géén verbreking in van de gezinscel. Blijkbaar werd er door verwerende partij ook helemaal geen relatieverslag opgevraagd. Er werd louter op basis van de eenzijdige verbreking van de samenwoning beslist dat de gezinscel niet langer bestaat. Verzoeker betwist dit. Hij beschouwd zijn relatie met mevrouw S. B. allerm minst als beëindigd en verwacht het samenwonen opnieuw te hervatten.

Daarenboven diende verzoekster een aanvraag in tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. per aangetekend schrijven van 3 december 2009, waarbij verzoekster toepassing vroeg van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, Verzoekster legde hierbij alle nuttige stukken voor.

Hoewel de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd, verklaarde verwerende partij reeds herhaaldelijk verder toepassing te zullen maken van de vernietigde instructie, wat ook gebeurt in de praktijk. Toch besloot verwerende partij bij beslissing van 24 juni 2010 de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, zeggende dat het niet volstond om te voldoen aan de criteria vermeld in artikel 2.8.A teneinde ook een verblijfsmachtiging te bekomen. Ook de integratie van verzoeker zou hiervoor niet volstaan. Tevens weerhoudt men in zijn hoofde een actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Hiertegen werd geen beroep aangetekend omdat verzoeker een verblijfskaart op basis van samenwoning wenste aan te vragen, hetgeen een invloed had op zijn belang bij een eventuele beroepsprocedure.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij kennis heeft van de elementen aangehaalt in zijn verzoeken tot verblijfsmachtiging.

Uit de beslissing blijkt niet dat daar op enige wijze rekening mee werd gehouden.

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins- en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer R.v.St. 18 februari 1998 nr. 71.921; R.v.St. 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbe t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privéleven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (behoud gezin met partner én drie kinderen, ev. ook behoud van werk en sociaal contact, ...) en de verblijfsweigering.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw,

Welnu, bij elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (R.v.St. nr. 79,839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; RvS, nr. 70,427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; RvS nr. 61,972, 25 september 1996, T.Vreemd, 1997, 31).

Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vgl. R.v.St, nr. 86,189, 23 maart 2000, APM 2000, 71).

2.3. Tweede onderdeel: Schending van het aangevoerde middel doordat niet wordt gemotiveerd waarom geen toepassing kan worden gemaakt van de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater §4 Vw.

Artikel 42quater §4 Vw. bepaalt echter:

(...)

De samenwoning van verzoeker met mevrouw S. B. dateert reeds van meerdere jaren terug. Op 9 december 2008 dienden zij zelfs een huwelijksaanvraag in, doch deze aanvraag werd nadien door mevrouw B. opnieuw geannuleerd.

Trouwens, om gerechtigd te zijn op een verblijfskaart op grond van samenwoning, dient men bij de aanvraag de bewijzen voor te leggen dat men sinds minstens één jaar samenwoont.

Aangezien de wet zelfs samenwoning in het buitenland aanvaardt voor het berekenen van de termijn van drie jaar, geldt dit alleszins voor samenwoning in het Rijk,

Verwerende partij kon dan ook niet zondermeer toepassing maken van artikel 42quater §1,4° Vw. zonder artikel 42quater §4 Vw, in haar overweging te betrekken.

Huidig middel is gegrond."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst vervolgens naar artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, een einde kan worden gesteld

aan het verblijf van de vreemdeling wanneer het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

Vervolgens citeert de verwerende partij artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat voorschrijft dat in zulk geval een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgeleverd.

De verwerende partij stelt dat verzoeker niet betwist dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd en dat hij niet meer samenwoont met de Belgische onderdaan. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat er nog een gezinscel is, zoals verzoeker nochtans beweert, en dit doet geen afbreuk aan de correctheid van de motieven. Volgens de verwerende partij maakt verzoeker ook niet duidelijk waarom er in de bestreden beslissing een motivering diende te worden opgenomen inzake de aanvraag van 3 december 2009 op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, die bij beslissing van 24 juni 2010 werd afgesloten en waartegen verzoeker geen beroep indiende. Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat er in deze aanvraag niets werd vermeld over een relatie met mevrouw S.B. De verwerende partij meent dat er geen schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) of van het proportionaliteitsbeginsel.

De verwerende partij benadrukt dat de wettelijke samenwoning eenzijdig werd beëindigd door mevrouw S.B., in de bestreden beslissing wordt dan ook terecht verwezen naar artikel 42*quater*, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker voorhoudt dat in de bestreden beslissing artikel 42*quater*, § 4, 1° van de vreemdelingenwet diende te worden betrokken omdat zijn relatie van meerdere jaren terug dateert, merkt de verwerende partij op dat uit geen enkel document van het administratief dossier blijkt dat het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar zou hebben geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. De verwerende partij meent dat verzoeker er dan ook niet in slaagt aan te tonen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42*quater*, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, beëindigd werd: uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 16 mei 2011 eenzijdig werd stopgezet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2. Verzoeker voert aan dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet omdat niet werd vastgesteld dat de gezinscel tussen verzoeker en zijn partner werd beëindigd.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en zulke verblijfskaart verkregen op basis van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° (...);

4° (...).”

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

Het geregistreerd partnerschap, met name de wettelijke samenwoning van verzoeker, nam een start op 2 september 2010 door het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende.

Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...).”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Belgische partner van verzoeker op 16 mei 2011 een einde heeft gesteld aan het wettelijk samenwonen met verzoeker voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende.

Het geregistreerd partnerschap dat verzoeker aangegaan had zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet werd bijgevolg beëindigd op 16 mei 2011. Er kon bijgevolg toepassing worden gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel vermeldt duidelijk *“het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”*. Het is bijgevolg niet vereist dat én het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd én dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De vaststelling dat het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd, volstaat bijgevolg om toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat dit geregistreerd partnerschap werd beëindigd en slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er geen toepassing mocht worden gemaakt van deze wetsbepaling.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.3. Verzoeker voert aan dat in de motieven van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de elementen vermeld in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bij beslissing van 24 juni 2010 op gemotiveerde wijze ongegrond werd verklaard. Deze aanvraag van verzoeker werd bijgevolg reeds behandeld en is afgesloten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing betreft een beslissing die genomen werd op basis van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, nadat verzoeker een verblijf heeft verkregen op basis van zijn aanvraag daartoe als familielid van een burger van de Unie, op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Er is geen wetsbepaling die voorschrijft dat bij het nemen van een beslissing op basis van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet rekening zou moeten worden gehouden met of zou moeten worden gemotiveerd inzake een reeds afgehandelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers redenering kan niet worden gevolgd. Een beslissing op grond van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet is afdoende gemotiveerd indien zij melding maakt van de bepaling van dit artikel dat werd toegepast en van de feitelijkeheden die daartoe aanleiding hebben gegeven zoals die blijken uit het dossier, *in casu* is dit gebeurd.

Verzoekers redenering kan niet worden aangenomen. Hij slaagt er niet in aan te tonen dat er een motiveringsgebrek is.

2.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing werd genomen omdat er geen sprake meer is van een relatie of een gezinscel en dat een verblijf op twee afzonderlijke adressen niet noodzakelijk meebrengt dat de gezinscel werd verbroken, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op het motief dat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd. In de bestreden beslissing is er geen sprake van het ontbreken van een gezinscel of van een verblijf op twee afzonderlijke adressen. Deze uiteenzetting van verzoeker, die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, is niet ter zake dienend en kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Verzoeker meent dat de gezinscel met zijn partner nog bestaat en geeft een nadere uitleg bij hun relatie. Hij vermeldt dat er geen relatieverslag werd opgesteld en dat werd beslist dat de gezinscel niet langer bestaat louter op basis van de eenzijdige verbreking van de samenwoning.

De Raad herhaalt dat de motieven van de bestreden beslissing geen melding maken van het ontbreken van een gezinscel, maar vermelden dat het geregistreerd partnerschap tussen verzoeker en zijn partner werd beëindigd. De Raad herhaalt eveneens dat verzoeker niet betwist dat dit geregistreerd partnerschap werd beëindigd. *In casu* volstaat deze vaststelling als motief van de bestreden beslissing, gelet op de bewoordingen van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, zoals hierboven in punt 2.3.2. werd verduidelijkt.

Er diende bijgevolg *in casu* geen relatieverslag te worden opgesteld, nu de vaststelling volstaat dat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd.

2.3.6. Verzoeker voert binnen het tweede onderdeel van het enig middel eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij en zijn partner reeds jaren een relatie hebben, dat de relatie niet altijd probleemloos verloopt, dat zijn partner invalide is en zeer afhankelijk, dat zij zeer explosief en furieus kan reageren, waarbij zij verzoeker dan buiten zet, dat zij dan naar de politiediensten belt en beweert dat verzoeker gewelddadig is, zodat hij de woning verlaat, dat er daardoor een korte periode van afzonderlijk verblijf ontstaat, waarna het samenwonen opnieuw wordt hervat, dat verzoeker daarom zijn relatie met zijn partner allerminst als beëindigd beschouwt en verwacht het samenwonen opnieuw te hervatten.

Uit de stukken van het dossier kan worden afgeleid dat er *in casu* een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn partner.

Het gaat *in casu* om een weigering van een voortgezet verblijf zodat aanvaard wordt dat er een inmenging is in het gezinsleven en het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen.

De inmenging streeft *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan de Verdragsluitende Staten toe de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de wettelijke samenwoning op 16 mei 2011 eenzijdig werd stopgezet. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift, maar voert aan dat hij verwacht dat de samenwoning weer zal worden hervat.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers partner vrijwillig een einde gemaakt heeft aan het geregistreerd partnerschap met verzoeker. Het kan bijgevolg de Belgische staat niet ten kwade worden geduid en het getuigt evenmin van disproportionaliteit om te verwijzen naar dit gegeven, waar verzoekers partner aan de basis ligt en waaruit blijkt dat verzoekers partner de wettelijke samenwoning niet wenst verder te zetten.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft met wie de relatie naar eigen zeggen niet altijd probleemloos verloopt, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven en heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in

alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoeker van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.7. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat toepassing gemaakt diende te worden van artikel 42*quater*, § 4 van de vreemdelingenwet omdat de samenwoning van verzoeker en zijn partner reeds van meerdere jaren terug dateert: op 9 december 2008 dienden zij zelfs een huwelijksaanvraag in en om gerechtigd te zijn om een verblijfskaart op grond van samenwoning te verkrijgen, diende verzoeker bij de aanvraag bewijzen voor te leggen dat hij sinds minstens één jaar samenwoonde. Alleszins diende gemotiveerd te worden waarom geen toepassing gemaakt werd van deze bepaling.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker doelt op artikel 42*quater*, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in het § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

*1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;
(...).”*

Zoals hierboven reeds gesteld, werd aan verzoeker het verblijf toegestaan op basis van zijn geregistreerd partnerschap dat een start nam op 2 september 2010 met de verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende en werd zijn verblijf beëindigd op basis van artikel 42*quater*, § 1, 4° van de vreemdelingenwet omdat zijn geregistreerd partnerschap op 16 mei 2011 werd beëindigd.

Het geregistreerd partnerschap van verzoeker heeft bestaan van 2 september 2010 tot en met 16 mei 2011, dit is iets meer dan tien maanden. Zoals reeds gesteld in punt 2.3.2., kon de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* in alle redelijkheid het verblijf van verzoeker beëindigen omdat zijn geregistreerd partnerschap werd beëindigd en diende er *in casu* geen onderzoek te worden gevoerd naar of te worden gemotiveerd inzake de gezamenlijke vestiging.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de beëindiging van het geregistreerd partnerschap. Omdat dit geregistreerd partnerschap slechts iets meer dan tien maanden geduurd heeft (ongeacht de eventuele duur van de gezamenlijke vestiging), diende er geen toepassing te worden gemaakt van artikel 42*quater*, § 4, 1° van de vreemdelingenwet dat slechts van toepassing is op geregistreeerde partnerschappen die ten minste drie jaar hebben geduurd. Er diende ter zake evenmin te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de

staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Waar verzoeker in de titel van het middel verwijst naar artikel 3.2. b) van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38), merkt de Raad op dat verzoeker in de toelichting van het middel niet meer op dit artikel terug komt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht dit artikel geschonden is, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

2.3.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET